

til ikke at gøre det Finanslovsforslag til et virkeligt Overslag over Statens Indtægter og Udgifter i det kommende Aar. At det havde været varskeligt at gøre det i 1920—21, beviser jo ikke, at det ikke kunde lade sig gøre i 1924—25, og hvorfor opretholdt man saa den daarlige Vane, det var at bevilge saa store Summer paa Tillægsbevillingsloven, for at Finansloven kunde komme til at se saa nydelig og pæn ud?

Jeg har tidligere haft Lejlighed til eksempelvis at nævne Udgifter, som mangs ganske bestemt vidste vilde komme, men som alligevel ikke var optaget paa Finanslovsforslaget. Jeg har bedt om Forklaring og faaet den Forklaring, at da Venstre-regeringen overtog Finanserne fra det foregaaende Ministerium, kom der ogsaa en stor Tillægsbevillingslov. Det er, ligesom man har siddet og gemt paa denne Arv for at kunne overlevere den til det kommende Ministerium. Det er der maaske Politik i, men der er ingen økonomisk Nødvendighed derfor. Det er muligt, at der er Politik i det, thi den Finanslov, som blev udarbejdet for 1924—25, blev jo vedtaget umiddelbart foran et Valg, og derfor havde det vel sin Betydning, at den kom til at se saa god og uskyldig ud som muligt; men den var ikke rigtig, man havde ikke bestræbt sig for at optage Udgifter, som man vidste skulde afholdes, men havde udskudt dem, saaledes at Finansloven var et meget ufuldstændigt Grundlag for det følgende Aars Økonomi.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen beskæftigede sig en Del med de Skatteforslag, der var fremsat i forrige Samling, og omtalte navnlig Nedsættelsen af det personlige Fradrag, som det ærede Medlem vistnok misbilligede. Det ærede Medlem nævnte ogsaa Børnefradraget, som var fordoblet i Forslaget. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem billigede, at Børnefradraget var fordoblet. Jeg vil sige dertil, at jeg anser det for at være af meget stor Betydning, at der i en gældende Skattelov er et saa stort Børnefradrag som muligt, og Betingelsen for at kunne fordoble Børnefradraget og give Skattelettelse, hvor den efter min Mening først og fremmest tiltrænges, nemlig for de børnerige Familier, er — naar man vil holde sig nogenlunde indenfor de Rammer, som er givne — et Tillæg for de Familier, som ingen Børn har. Det er, om jeg saa maa sige, en Udligning af Skattebyrden mellem de børnerige og de børnefattige eller barnløse Familier.

Det ærede Medlem fandt ud, at der var en ny Regel, der kunde medføre, at en

alderdomsunderstøttet, som havde en ringe Indtægt, kunde komme til at betale 80 Ø. i Skat, og det var lige til et Par Pund Svesker, sagde det ærede Medlem. Det tror jeg nu ikke, det er. Jeg tror ikke, man kan faa et Par Pund Svesker for 80 Ø. Derimod er det lige til at dække den Told paa Sveskerne, som der var i Ministeriet Neergaards Tid, og som vi har ophævet, ja, de 80 Ø., som der eventuelt kunde blive Tale om at betale i Skat her, vil mere end opvejes ved den Prisnedsættelse, som skyldes Afskaffelsen af Sveske- og Rosintolden. Denne gamle Dame eller Mand, som der var Tale om, kan købe et kg Svesker og et kg Rosiner om Aaret for denne Nedsættelse, betale de 80 Ø. og alligevel have Overskud. Det er Forskellen, hvis der endelig skal være nogen.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har ingen Medlidenhed med disse Mennesker, selv om de betaler mere end 80 Ø. i Skat, naar blot Skatten er indirekte, naar den blot er paa Svesker og Rosiner. Men hvis der bliver Tale om, at de som alle andre Mennesker efter deres Evne skal yde et beskedent Bidrag til Staten, optræder det ærede Medlem og siger: Det er dog uforskammet, at disse Mennesker skal betale Skat! Det ærede Medlem har mangfoldige Gange forsvaret den Sveske- og Rosintold, som blev lagt paa dem som paa alle Forbrugere af disse Varer, en Byrde, der var langt højere end det Beløb, som det ærede Medlem nævnte. (*Martin Hansen*: Hvor meget var den?). 50 Ø. pr. kg; det burde De vide, De har jo selv været med til at vedtage den. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen interesserer sig altsaa for indirekte Skat, men raaber Vagt i Gevær, hvis der er Tale om, at der skal ydes direkte Skat. — Med Hensyn til Realiteten skal jeg gerne sige, at hvis der kan opnaas Enighed om det Skattelovforslag, der er forelagt tidligere, og der kan skaffes nogenlunde Kompensation, skal jeg ikke have noget imod at hæve Grænsen for Skatteydere, der betaler direkte Skat. Det er jeg villig til at forhandle om, men jeg finder, det er mærkværdigt, at dette Spørgsmaal rejses med en saadan Harme af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, som netop har været en af de ivrigste Forsvarere for Sveske- og Rosintolden.

Efter paa den Maade at have beskæftiget sig med Fradragene gik det ærede Medlem Hr. Martin Hansen over til at tale om Formueejerne, og jeg har vel nok Lov til at sige, at felte man det ærede Medlems varme Hjerte slaa, da han talte om disse gamle Mennesker, der betalte 80 Ø. i Skat,